

BRAKTISJA E NJE PJESE TË VETES



Kur je trim të thuash lamtumirë, jeta
të shpërblen me një tjetër përshëndetje.

© 2026 Eri Malsori. Të gjitha të drejtat e rezervuara.

Libri “Braktisja e një pjese të vetes” është pjesë e projektit pasionBlog (pasion.al). Të gjitha të drejtat morale dhe ligjore për këtë libër dhe për gjithçka që është publikuar nën të njëjtin emër janë të rezervuara. Asnjë pjesë e tij nuk mund të riprodhohet, të shpërndahet ose të transmetohet në asnjë formë pa lejen paraprake me shkrim të autorit, përveç citimeve të shkurtra me burimin e treguar.

Informacion mbi botimin

Autori dhe pronësia

Eri Malsori · eridrekaj.com

Botuar në

pasion.al

Identiteti ligjor

NIPT: M67624701N

Kontakt

Për pyetje të përgjithshme, kërkesa për bashkëpunim ose çështje të drejtave të autorit: support@pasion.al

Për çështje ligjore dhe privatësi: legal@pasion.al

Përgjegjësia mbi përmbajtjen

Çdo material në këtë libër është i natyrës argëtuese dhe reflektim i përjetimeve të mia personale në rrethana fiktive. Nuk kam për qëllim të jap këshilla profesionale, nuk synoj të ofroj udhëzime për situata të veçanta, dhe asnjë tekst nuk duhet të merret si bazë për vendimmarrje. Çdo ngjashmëri me emra apo rrethana është tërësisht rastësi.

Brenda kufijve të ligjit, nuk mbaj përgjegjësi për veprimet që dikush mund të ndërmarrë ose të mos ndërmarrë si pasojë e leximit të këtij materiali. Nëse ndiheni të prekur nga ndonjë temë ose situatë e ngjashme, ju inkurajoj të kërkonit ndihmën ose këshillën e duhur profesionale.

Përmbajtja është 18+. © 2016 – 2026 pasionBlog.

Përmbajtja

Hakmarrja	4
Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.	
Hakmarrja II	11
Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.	
Hakmarrja III	18
Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.	
Tom Ford	25
Lamtumire, jo gjithmone do te thote te shkosh.	
Gjysem perqafimi	28
Ndjenjat dhe lamtumirat shkojne bashke.	
Puthje lamtumire	31
Dashuria e vertete kurre nuk thote lamtumire.	
Pergjim i deshtuar	39
Deshira, te djeg me shume se posedimi.	

Hakmarrja

13.10.2017



Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.

- Ko je tamo?, - "kush eshte", pyet ajo pas disa trokitjeve te forta ne dere.
- Erik!, - i pergjigjem me gjysem zeri nga lodhja e madhe ne shpirt...
- Erik ko?!, - habitet...
- Erik Albanski..., - i flas me emocionet qe me dridhen nga gjithcka po ndodh sot...

Vonohet edhe ca minuta te tjera ne heshtje e pastaj dera hapet avash... Hapet; oh Zot! Eshte nje enderr! Per nje moment largohem nga arsyeja pse kam ardhe e ca me shqeteson ne kete nate te gjate shtatori... Nuk eshte pervjetori i aksidentit, jo jo, sepse suktesi permbyl te me gezon e me jep jete me teper, por eshte zemra e thyer nga fati qe me zhgenjeu serish e me nxorri perjashta ne kerkim te qetesise ne shpirt... Me duket se harroj gjithcka sa i shoh asaj trupin gjysem te zhveshur e floket voluminoze qe i perzene shpinen e zbuluar, e vec nje pershqir i bardhe qe e mban duke fshehur pak gjoksin... Pa me pare fytiren akoma, tenton te me pyesi se ku ia gjeta adresen por pa me lene kohe ti pergjigjem, me sheh syte dhe gati duke leshuar peshqirin - me hell krahun rreth belit e me shtrengon.
- Nuk me dukesh i qete Erik, - me thote. - Ca problemi ke?

Eshte Natalia... Vajza me te cilen takimet tona kane gene te shkurtera, te radha, por te mbushura plot me emocione - si neper skena kinematografie. Kam ardhe te rri me te sonte, te qetesoj mendjen nga biblioteka e librave me zhgenjime qe shkruajta ne kete dite mesimi se gjithcka per te cilen kisha luftuar - u shkaterrua jo per fajin tim por une mbeta fajtori, dhe e humba ate qe besoja ta kisha pergjithmone.

- Jam mire Natalia, i pergjigjem. - Pse sme sherben nje pije se duhet ta kem nga lodhja...? Dicka te ftohte, se di, nje Nik...

Ajo afrohet ngadale, me ul tek kolltuku dhomes saj te ndenjes e me heq borsetin me rrip qe e kam gjithmone me vete ku mbaj te hollat bashke me kartat SIM e nje mjet identifikimi, me zberthen kopesat e

kemishes ne gjoks e ne mence, me zgjidh atletet e me thote me ze te qete “nje minut sa te vesh dicka dhe te sjell pijen...” Ngrihet ne kembe, e me jep nje buzeqeshje te lehte teksa rrotullohet per te shkuar drejt dhomes tjeter ku mendoj se ka garderooben.

Ka nje shtepi te bukur, te vogel, te lyer ne boje te erret dhe abazhuret qe i ka shperndare neper dhome me bejne te ndihem si ne nje skene striptizmi duke i pare hijen reflektuese ne mur teksa vesh rrobat. Nuk e di me ke jeton ajo, nuk di shume rreth saj por nuk kam ndermend ta pyes per aq kohe sa ajo eshte vetem ne shtepi dhe askush sdo e shqetesoj viziten time. Nuk vonon shume per te dale, me jep nje tjeter buzeqeshje duke me llastuar me pamjen e saj erotike fale kemishes gjysem transparente qe sapo e veshi per ta perdore edhe si fund, me sutjenat e tangat e kuqe, e sfilon per tek frigoriferi ku do marri dy birra Nik akull te ftohta, te na i sjelli ti pijme bashke. Me shtrin doren te me japi pijen time, dhe ulet perballe meje, kembekryq qe te mos me tundoje, fillimisht, siper tavolines prej xhamit te holle.

– Ckemi nga ty, cte solli sonte?, me pyet, tek buzeqesh dhe ngrin lart vetullat sikur pret ta befasoj me nje pergjigje.

– Prit nje moment!, me nderpret akoma pa filluar. Ti ke qare, Erik?

U bene dy pyetje... Dy pyetje qe ndoshta duhen pergjigje te gjata per te treguar gjithcka deri ne perfundim e nuk di as nga tia filloj. Ajo verenjet ne fytyre, perkulet pak e afrohet prej meje, e me vendos doren mbi gju per te me thene “hej, une jam me ty”. Por une e di se ajo eshte me mua, sepse eshte aty – me hapi deren, me hapi krahët, e tani po hap veshet e zemren; cte dua me shume prej dikujt qe si kam dhene kurre asgje e qe kurre sja kam ngrohe zemren?

– Si eshte familja jote?

– Jane mire... Te gjithë...

– Por eshte ajo apo jo, ajo qe e kishe edhe ne plazh?

U bene tre pyetje... Nuk di si ti them dicka sepse ajo shkoi ne pjesen e fundit te serialit, Æ por reagoj me nje buzeqeshje te rreme edhe pse ne

fakt dua vetem te qaj nga inati, reagoj me nje buzeqeshje qe mua me sherben sa per te kaluar radhen e asaj i sherben per te marre pergjigjen qe kerkon. Ngrihet ne kembe dhe me kap nga dora, “hajde, kalojme ne dhomen tjeter te flasim te qete... Merre birren nese deshiron... Apo te te sjell dicka tjeter?” Nuk flas por kap shishen ne dore, dhe sic ma kerkon ajo, leviz pas saj me hapin e saj drejt dhomes saj, duke i pare ne driten e zbehte te abazhureve format perfekte te vitheve te rrumbullaketa qe bluza nuk ia mbulon komplet – e kjo ma tret mendjen disi, por jo shume, akoma...

Ecim per tek dhoma saj e gjumit; nje dhome e vogel sensuale qe sa hap deren te mbeshtjell refleksi i kuq i mbuleses se krevatit dopio me nje numer te madh jastekesh te fryre te mbushur plot, pultroni ne cep te dhomes bashke me nje tavoline te vogel me revista fashion, dhe dritarja nga ku nuk duket asgje perjashta se eshte mesnate, e garderobera e saj e mbushur si nje butik... Nen komanden e duarve te saja e shoqerimit sy me sy e duke mos marre kundershiti por vec buzeqeshje, ulem ne krevatin e bute e shtrihem duke mbeshtete kokën ne preherin e saj... Ajo me prek doren qe e kam mbeshtete tek kofshet dhe pret te qetesohem...

– Me thuaj gjithcka Erik... Me trego, ca ndodhi? – me pyet duke me shikuar ne sy e duke me dhuruar buzeqeshje te lehta dashurie...

– Oh, nuk e di Natalia... Nuk di si erdhi gjithcka te vetmen dite qe nuk e prisja, i rrefehem asaj. – E ke provuar ndonjehere te japesh veten tende per dike, ta duash ta vleresosh e ta besh nje perendi per ty, ta besh zot e mos te te dhimbset as vetja jote teksha shkrihesh e humbet ngadale dhe ne fund te te braktisin me ftohtesi sikur te mos kesh asnje domethenie a te mos kesh egzistuar kurre, me fjale, me arrogance, dhe fajin per gjithcka ta kesh ti?

Ajo zbut syte, embelson buzeqeshjen e ma vendos doren ne faqe, me ledhaton plot dhembshuri e ndjenje si te jem femija i saj teksha me keshillon embel...

– Nuk ka funde te lumtura, Erik, fundet te tilla jane. Nese nuk vjen nje

moment i tille, atehere sdo marri fund asgje. Por nesor do ndryshoje gjithcka, te premtoj...

Dua ti bertas, tia shfry nervat asaj qe spo kupton asgje, ti them se eshte jashte gjithckaje. Si mund te kuptoje dikush qe jeten e ka kaq larg ndjenjave e dashurise por kaq afer qejfit e luksit? C'kupton ajo?!
- Me beso mua, me thote duke me nderprere mendimet. - Sonte mendo vetem per veten tende, te qetesohesh duke harruar gjithcka, e nesor do i marresh rruget e vendimet me lehte... Sonte vetem qetesohu ketu me mua..., - dhe me puth ballin kendshem...
- Ndihem kaq keq Natalia, kaq kot e kaq i padobishem... Asgje nuk me vlejti gjate gjithe kesaj kohe... Mbeta vetem...

Dhe teksa vazhdoj t'i tregoj gjithcka po ndodh e po perjetoj se fundmi, nuk e di me nese ajo po me degjon..., sepse ka nderruar fokusin e saj, i ka zbrite duart e po luan me kopsat e kemishes qe mi zberthen nje nga nje e me mundeson te ndihem me mire, me lirshem... "Une jam me ty" me thote "me trego gjithcka Erik, hapu me mua" - dhe me drejton doren time per tek faqet e saj - kerkon ta prek, ta ledhatoj, qe te ndihem me mire me te, me i afert, me intim... Vazhdoj ti tregoj gjithcka po ndodh me mua se fundmi duke e pare si ajo heq bluzen e mbetet e vetme ne sutjenat e kuqe Curvy Kate. Pas disa minutave rrefimi i emocioneve te mia me te forta, ajo e zgjat doren poshte xhinseve te mia te zeza, poshte bokserave dhe me shtrengon lehte... Mua me nderpriten fjalet, nuk po prisja kete levizja te sajen sado qe po me pelqen ngrohtesia e butesia e gishtave te saj... E sic jam ashtu, i shtangur, afrohet ngadale e i mbeshtet buzet aromemire mbi te miat... Nuk levizim asnjeri, nuk me thith as nuk me puth aspak - qendrojme ashtu, pa levize, me buzet e ngjitura fort qe fillojne te na shkrihen bashke nga nxehtesia. Ajo kerkon qe ta kerkoj, kerkon qe ta kuptoj se sonte eshte e imja per gjithcka qe une kam nevojë, kerkon te shlirohem nga cdo mendim e te kuptoj se ajo cka kam vlen me shume se ajo cka mund te kisha.

Nis te me ledhatoje me butesi ne pjeset e mia me intime duke me bere gati, do te me sjelli ne formen me te mire qe tani te dy filluam ta deshirojme... Zberthen sutjenat dhe me meson doren ti prek ti shtrengoj gjinjte e bute te ngrohte... “Me prek Erik, me ndiej tenden. Harro gjithcka sonte”, me thote, dhe zbret me poshte me puthje te embla pergjate gjoksit, e ndalon per te me marre masat me gjuhe e puthje te lehta, duke me sjelle nje pjese te humorit qe po me mungonte, e me bjen shpejt ne formen time me te mire. Fillon te me masturboje me duar e me buze here pas here... “A nuk eshte kjo me e mira, Erik?” Sigurisht qe eshte, ajo eshte nje eksperte, nje shoqe e mire, nje topmodele, dhe nje engjell me shume se gjithcka – nje engjell qe po me largon merzine. Rrotullohet e kalon ne pozicion te kundert me mua, “Me prek Erik, me ndiej...” me thote, ndersa fillon tundet siper meje... Nga poshte, i vendos duart rreth belit, nis ti puth bythen e tonifikuar, ti kafshoj lehte me dhembe mollaqet e bardha, ta ndiej... Ajo shijon kaq shume, qe nga ofshamat e ne cdo pjese te trupit te saj – ajo eshte si nje embelsire gjigande e llastuar...

– Hajde zemer, – me jep kurajo Natalia. – Shperthe! Me qi fort! Me qi ne goje, prishu ne mua! Nxirre gjithë inatin e urrejtjen tende!

E shtrengoj me shume nga beli, i heq shpejt tangat e kuqe e i rras gjuhen brenda! Dua tia shijoj trupin pafund, nga brenda saj ne thellesi... Ajo po me masturbon shpejt e e pangopur sic me pelqen mua – ngjan taman me nje kengetare moderne serbe tek hillet gjithë etje e pasion siper mikrofonit. Nuk mundem me, po vij kaq furishem ne gojen e saj... Nuk zgjat shume dhe emocionet e mia shperthejne si nje pompe zjerrfikesi ne gojen e saj! Oh Zot, sa nevojë kisha per kete.

Pasi zbret nga une e qetesohet pak ne krevat dhe sic kaperdihet e pastron buzet, me sheh me nje buzeqeshje djallezore e me pyet:
– Si ndihesh Erik? Po kalon merzia?
– Me i qete mendoj, i pergjigjem butesisht. Hmm, faleminderit Natalia, te kam kaq zemer! Kisha nevojë per kete...

- Edhe une kisha nevojë për këtë, - më thotë ajo, teksa shtrihet e mbështet kokën mbi gjoksin tim... - Hakmarrja është një pjatë që shërbehet e ftohtë, apo jo Erik?
- Se di, a ben kjo?
- Mendoj se nuk ben taman, ti u hakmorre më zjarr sonte!

Hakmarrja II

03.11.2017



Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.

Ajo quhet Natalia, dhe kjo nuk eshte hera e pare qe ajo merr pjese ne historite e mia – ne fakt ajo ka qene aty qe heret me ngjarjet me te nxehta dhe me emocionale, vetem, e edhe me shogen e saj qe eshte edhe imja – Giselda. Ajo dhe Giselda jane si dy magnet, si ying-yang, qe bashke bejne persosmerine, duke plotesuar njera-tjetren dhe duke mos lene asgje ne hije, asgje ne mungese – nje bote ne dy njerez, ne dy femra, kaq hyjnore... Te dyja jane kaq te bukura, te embla, e nese Giselda eshte nje princeshe e dashurise dhe pasionit, Natalia eshte nje mbretereshe e seksit dhe kenaqesise. Ajo me vjen gjithmone neper mendimet e mia me te nxehta dhe ka raste qe, nuk e kuptoj pse, por me eksiton shume ta mendoj Natalian duke e sunduar nje tjetër mashkull. E di se ajo ka pase disa lidhje e disa nga djemte i saj i kam takuar, por ta shoh nen trupin e dikujt tjetër eshte nje fantazi e piset qe sado me pelqen ta mendoj, nuk guxoj ta bej realitet.

Por ka pase nje mbremje qe dicka e tille u permend ne bisedat tona te pas-seksit kur gjithcka tjetër perfshi edhe bisedat, disi, kishin dale jashte kontrollit. Ajo sikur po mbante shenim te gjitha deshirat e fantazite e mia seksuale qe si cdo here – do mi plotesonte mbremjen tjetër.

– Jepi Erik, beje nje tjetër kerkese...

Ne fakt, mendoj se ja kisha thene gjithcka mund te kisha neper mendjen e saj a timen dhe per nje moment jam gati ta surprizoj ate edhe veten.

– Ke qejf te marrim nje tjetër vajze? Ke qejf treshe? – vazhdon te me pyesi, duke mi ngacmuar edhe me shume mendimet e mia perverse.

– Kam menduar gjithmone si e ben ti me nje djale tjetër, i pergjigjem ne turp. – Dua te them, se di, jo te te shoh me te por, edhe jam kurioz...

– Oh, te kem nje dashnor sekret? Cfare dreq fantazie eshte kjo?

– Jo nje dashnor sekret por ta besh me te ketu, ne pranine time...

Ajo sbe ze...

– Harroje! Ishte budallallik., – shtoj ne fund duke i nderprere

mendimet.

Ajo serish sbe ze... Shtrihet, me kthen shpinen dhe flen pas pak per te mos e hape me kete teme...

Disa muaj me vone, qe i bie – dje, jemi serish kaq prane. Ajo ka ardhe per te disaten here ne Velipoje ne hotelin e saj dhe une, si vjet, e gjej serish ne Facebook. Me fton ne dreke te shkoj nga ajo dhe, kete vit, ndryshe nga vitin e shkuar, mundesia qe te jem me te eshte me e malle... Ashtu sic eshte edhe deshira...

Une jam vetem ne hotelin tim dhe, nuk vonoj shume por arratisem per tek ajo, menjehere... Bora Bora eshte nje hotel i madh luksoz – premium, e veshja ime disi eshte e papershtatshme fale tutave e kanatieres gri, por si ne suprize, aty tek sporteli ndodhet Klaudia, shoqja ime qe punon kamariere e me ben te ndihem si ne shtepi, e madje as nuk me vonon per tek suita Natalias – qe sigurisht nuk eshte ne emer te saj, e ndodhet disa kate me lart. Te stolisur e te parfumosur mire, ne nje bluze te lehte blu qe i ngjan si nje hije nga paafteisa per ti mbuluar linjat e format e saja te nje kercimtareje kabareje, e gjej shoqen time vetem aty ne dhomen e saj te malle ku menjehere do me sherbeje nje Amaro Montenegro sic e di se me pelqen mua, qe duket se e paska sjelle ne makine nga Mali Zi, e bashke ulemi ne mes te dhomes ne kolltukun e bardhe. Flasim, flasim shume gjera per te shkuaren deri ne te tashmen e per gjithë kohen qe sjemi takuar e perciptasi edhe njarjet tona, derisa na nderpret nje telefonate e saja qe ajo do ti pergjigjet menjehere duke vene buzen ne gaz. Gjuhen e saj nuk e di krejt mire por fjalet ne anglisht ia kuptoj – e e di se po flet me nje mashkull qe pas pak do jete aty ne suiten e saj, eshte i njejt i emer ne te cilin ishte edhe suita e marre, i njejt i emer me te cilin ajo ben check-in ne Facebook kaq shpesh... E mbyll telefonaten ne entuziazem dhe duke buzëqeshe, me sheh ne sy; – E mban mend qe ke pase nje fantazi te piset me pare? Epo, eshte ky djali qe une shoqerohem me te, Marko, eshte i pashem e trupmadh, luan futboll. Kena ardhe bashke ketu sot dhe, a nuk eshte nje

koincidence e bukur?

E degjoj me kujdes dhe nuk eshte se ndihem fort mire - eshte nje teme qe disi po ma fut friken...

- What? Nuk je me kurioz te me shohesh me nje tjeter mashkull?, me pyet si me ngulm pas heshtjes time...

- Jam, por, nuk e di nese vertete dua ta shoh. Qe tani po me ben te ndihem keq, - i shfajesohem, disi ne perpjekje per te fshire nga kujtesa jone biseden qe kemi pase para ca muajsh por tani eshte shume vone. Por edhe jam konfuz, se me tundon ideja...

- Come on Erik, mos ki turp. Ai madje edhe e di per ty por kjo nuk eshte nje problem...

Skam qene kurre me pare ne nje siituete te tille... Ai po vjen ne keto momente, po me gjen ne dhomen e tij me te dashuren e tij dhe; une kush jam e ca dua ketu?! Po po sigurisht, jam nje shok i saj qe e ka perzemer e ka nje histori me te, por qe dikush do ja beje asaj ne pranine time; kjo c'kuptim ka?! Kam mbete mes dy mendimeve, dy mendime qe mbulojne nga dyqind pyetje dhe, shpejt, ai eshte brenda... E di, e kam pare ne foto kete djale dhe ai mua e mendoj se njihemi deri diku - virtualisht; ai quhet Marko, me mjeker te forte rreth gushes e trupmadh, sportist i nje ekipi te Beogradit, sigurisht tip i palestres, dhe sic jane ata te palestres ne pergjithesi - fjalepaket dhe humori i pelqen vetem ta degjoje. Sigurisht qe spo e pelqeja pavaresisht pikave te perbashketa qe zbuluam ne bisedat tona ne te gjuhe - sepse fundja, ai po ja ben shoqes time ne pranine time, por Natalia perpiqet ta ngrohi situaten, pasi na sheh se gati kemi mbaruar gotat e para, e na sugjeron te kalojme me tej ku gjendet edhe shtrati i madh dopio qe duket sa per tre, nen kuperten e bardhe te shtrire per se gjeri e me lulet perreth...

Marko kalon me tej, ne anen tjeter te dhomes tek lirohet nga kostumi sportiv e Natalia shuan dritat e forta. Une qendroj aty ne pultronin tjeter me emocione mankthi, teksa Natalia me vjen afer e me jep nje puthje te embel ne buze duke peshperite se me do fort. Gjithcka eshte

kaq e cuditshme, kaq ekstreme, nje enderr qe nuk e di nese eshte e keqe se vete po zgjedh ta shoh. Jam ne dhomen e saj, afer shtratit te saj tek i shoh trupin e saj prej nje modeleje - gati krejt te zhveshur - vecse kete here sdo mundem as ta prek e kjo do jete nje torture shtese.

Per pak minuta, afrohet edhe Marko, vetem me te brendshmet e bardha tip bokser. Me shume se gjysma e trupit te tij eshte e mbuluar me tatuazhe te zeza, e ai me sheh me guxim drejt ne sy teksa i afrohet modeles time si duke me sfiduar e ia vendos duart e medha mbi gjinje, aty ne pranine time. Nuk e mohoj dot qe eshte nje mashkull i pashem qe cdo femer do e pelente ne krevat por kjo nuk e subsituon dot inatin qe po nis te krijoj per te nga ajo qe pres te shoh me vone.

Pasi puthen pak, Marko heq mbathjet e i hell ne dysHEME - ndoshta si pa qellim - para kembeve te mia. Si pak me dhune, e drejton Natalian aty ku ndien se e ka deshiren e forcen e tij. Ai eshte kaq i zhvidhuar, e kjo eshte hera e pare qe une kam afer e madje po e shoh me kaq vemendje nje mashkull te zhveshur dy meter larg meje qe per me teper do ja beje shoqes time te zemres e kjo disi me jep nje trazi ne stomak. Por ajo eshte vec nje shoqe, fundja, gjithcka po ndodh me vullnetin e saj e une duhet ta shijoj nje skene te tille prej nje pornstarreje. Ajo e ledhaton pak me duar e duke e ferkuar e merr brenda buzeve te bukura qe i hap fort, embel, sic e bente gjithmone me mua. Por sa me shume qe xhelozoj, aq edhe filloj te eksitohem duke e pare Natalian ne kenaqesine e saj.

Marko e lidh ate nga floket duke ia shtrenguar e shetite buzet para e prapa ndersa ajo e mberthen nga mollaqet per ta terheqe me shume tek e thith gjithe forcen. Atij nisin ti rriten ofshamat e une shqetesohem se shfaqja mund te marri fund kaq shpejt, por edhe Natalia duket se e ka kete frike pasi terhiqet prapa menjehere... Me joshje, shtrihet ngadale mbi krevat me syte mbi mua e duke thene me

ze te ulet ne fund “te dua”. Menjehere i pergjigjem edhe une, e i buzeqesh, per ti thene se ajo po shkelqen.

Marko afrohet ne krevat pa humbe minuta, ben vend mes kembeve te Natalias dhe fillon ti lepije klitin avash. Ai vertete po e ben magjine e tij mbi te e ajo pas pak fillon ta humbasi koshienzen me syte qe i mbyllen avash. Pak me vone, ajo i jep shenjat e saja qe Marko te filloje ta haje ate nga perjashta; ai ia rreshqet gjuhen thelle perbrenda e Natalia leshon serish klithma kenaqesie. Une jam aty, vetem ne cep te dhomes duke pare partneren time si e kenaq nje tjeter burre, e, kjo nganjehere me duket fantastike.

Ai sigurohet se i dha mjaftueshem e ngadale ngjitet mbi trupin e Natalias. Syte i duken te mbushur plot me pasion e te jem i singerte, ashtu i ka syte edhe shogja ime e ngushte. Me kishte rrefyer me pare se nuk ndien vertete dicka te tille per Markon por ndoshta sot eshte vetem e rrembyer nga momenti.

Ai nis te rreshqasi lehte brenda saj e ajo leshon nje klithme ne fillim, por te dy jane ne ekstaze te larte dhe ai nuk duron me, por shkon thelle brenda shoqes time duke e detyruar te gjemoje si ne torture. Ajo u perpelit pak ne dhimbje, por Marko u terhoq per pak e shkoi serish brenda, kete here, me fort, duke vendose ritem. Klithmat e Natalias tashme jane vec kenaqesi mgacmimi e ajo po fillon ta doje cdo rruge te Markos brenda saj. Ai cdo here e me fort po shkon me thelle brenda shoqes qe e kam ne zemer duke e kape nga qafa e duke e shtrenguar poshte trupit tij te mall. Duket se, edhe ajo po harron gjithcka nen pushtimin e kenaqesise, duke i helle krahët rreth Markos e duke ia grithe me thonj gjoksin plot muskuj.

Edhe une po humbas ne ate skene, e deshirat po nisin te me dalin jashte kontrollit duke pare kete skene te nxehte seksi, ndoshta pa e kuptuar taman se ajo ca po ndodh para meje eshte kaq e gabuar por po nis te behet romantike... Marko po e puth Natalian time ne qafe e duke e mbajte ne duar nis ta puthi ne fytyre e ne buze, e ajo ja kthen

gjithcka. Duket gati si nje puthje franceze, Natalia me deshperim po e leshon gjuhen e saj ne gojen e Markos duke e terheqe ate nga mollaqet, me thonjt qe ia ngul ne ankth e duke e shtjere me thelle brenda vetes. Marko i bindet ne gjithcka e ne mes te puthjeve te flakeruara po e kuptoj se te dy jane gati te prishen aty, para meje...

Po prisja qe Marko te terhiqet e te zbarkoje siper trupit te Natalias por te dy tashme kishin humbe ne pasion e ai e derdh gjithe fuqine e tij prej nje sportisti brenda saj... I keputur nga lodhja, bie mbi trupin e djsitur te Natalias e nis ta puthi ne falenderim, teksa ajo e shtrengon ne krahe i kthen syte prej meje, duke buzeqeshe nga kenaesia e asaj ca ndodhi aty...

Nuk e di me siguri ca ndieva, por mund te them me siguri se kuriozitetet mu shuan dhe ndoshta, thelle-thelle, nuk isha aq mendjehapur sa kujtoja se jam... U ngrita e u nisa te dal perjashta, nuk do rrija me aty, nuk ma lejonte egoja ime dhe ato qe kam ndare me Natalian me pare, te qendroj ta shoh si dikush tjeter e kenaq ate para meje. Hap deren te dal, dhe, jo... Nuk dal dot! Natalia menjehete gjendet aty para meje, qendron ne kembe, e zhveshur... Kurse ai eshte permbys ne krevat me fytyren prej muri...

- Ku po shkon?, - me pyet Natalia.

- Po dal, i them. - Te gjithë u kenaqem dhe mendoj se mbaroi. Apo ka prape?

Ajo buzeqesh pak, me ironi me shume, dhe duke me kujtuar nje fjale te urte te vjeter qe dikur e thonim bashke, se hakmarrja eshte nje pjate qe sherbehet e ftohte, te cilen ajo ne fakt nuk e realizoi taman, ma le deren te hapur, e kthehet per ne shtrat...

Hakmarrja III

19.05.2018



Ne nje faze jete e kuptojme se ne vend qe te behemi xheloze per njerezit, eshte me mire te frymezohemi dhe te mesojme prej tyre.

Ka nje vit gekur ajo u largua e keto dite po vjen prape ne shtepine e saj – aty ku paguajti qerane per disa vite e here pas here te premteve ne mbremje une e vizitoja pak para mesnates te asaj nate per te na gjete mengjesi i te nesermes dite pa gjume ne sy, vec shishet e hedhura neper dysHEME e ndonje gote edhe e thyer nga moskujdesi a mosvemendja. Giselda e ka rifilluar jeten e saj larg, pertej disa kufijve – punon atje jeton atje, ne shtepine e shokut te saj te ri te jetes qe e mori atehere kur kishte me shume nevoje per shpatullen e nje mashkulli qe e degjon e krahet e nje mashkulli qe i flet, qe e uth, qe e do e i jep ato qe per shume kohe i paten munguar e qe une sia dhashe dot – se sdita, jo se smunda. Sot skemi fole akoma por dje, para se te nisej, mi pati sqaruar oret e nisjes e mberritjes e rrugeve e e dija mire ne c’ore do e gjeja ne shtepi, keshtu qe thirra Ritin, mikun tim gati taksistin personal qe do me shoqeronte serish ne te njejtat plane me te njejten shoqe ne te njejten adrese. Dogana nuk eshte larg prej Shkodres e as Podgorica nga aty, e per nje ore gjendem ne kryeqytet te vendit me te paqe me femrat me te dashura – Montenegro. Shtepia e saj tashme nuk eshte larg nga ku e parkuam makinen e sic e le ne pritje ne kafe mikun tim, nisem drejt portes shtepise saj me shishen e Konjakut dhe nje pako letrash Spathi ne duar, per te kujtuar bashke kohet e para te shoqerise sone ne lojerat me denime qe shpesh perfundonin ne urdhera te shthurura qe mi shkaterronin oraret e krevatin. Nisem me hap e ngadales e drejt deres kryesore jo se sdua te vonoj shokun se ai pese minuta do me presi ngaqe erdha per te ndenje ketu nese ajo ka ardhe, por se malli me ka marre malli per te, Giselden kam nje vit pa e pare e as ne telefon skemi fole e ndiej se ajo ka ndryshuar shume, se di, edhe trembem, kur mendoj sa e mire ka qene gjithmone e mund ta humb edhe ate pak qe me ka mbete prej saj – nje shoqeri gati virtuale.

Afrohem gati tek dera kryesore, qe i bie te kaloj peprara dritares dhomes ndenjes ku kalonim shpesh nete te plota zgjuar me ndonje film ne laptop a duke luajtur me letra a domino a vec ndonje loje me

duar, lojera te pafajshme e te kujdeshme te kenaqeshim derisa britmat te na depertonin pertej murijeve. Ka nje vit pa ardhe ne kete shtepi e me duket si shekuj, ishte gjithmone parajsa ime ku me shperblente per te gjitha vuajtjet e mia brenda teritoreve te mia, kujtimet jane te embla e te ndjeshme ne kete shtepi te vogel qe Giselda e paguante cdo muaj nderkohe qe vazhdonte studimet e saja qe nje dite te ishte ajo qe donte qe qe u be sot por larg prej nesh. Duke ece me hap te shpejte, me mendjen te fryre me kujtesa teksa kaloj kthej syte prej dhomes saj te ndenjes per te vizionuar serish lojerat e tona te piseta qe ndodhnin ne kolltuket e asaj dhome e qe kurre skishin plane, por me duhet te perplasem me nje realitet ndryshe prej asaj cka gjelberon akoma ne mendimet e mia te trazuara. Ajo duket se ka ardhe tashme, se ne shtepine e saj, aty brenda, eshte edhe nje meso-burre, me floke qe duken si te thinjta por jane ashtu mendoj thjesht te ngjyrosura, e te krehura me kujdes, e nje kostum smoking me nje cante ne njerën dore e nje pije qe se kuptoj ca eshte - ne tjetren. Diku e kam pare kete fytyre, ate, zoterine ne dhomen e saj, qe pasi le canten ne toke afer kolltukut e e le pijen me kujdes permby tavoline, e therret Giselden me nje ze te poshter pushtuesi...

Oh Zot, sa ndryshe nga ajo qe duket ai; e mua sme pelqen aspak. Ajo ka nje emer engjelli, te bute e te ndjeshem e gjuha leviz plot pasion duke e shqiptuar, por theksi i tij mua sikur mi vret veshet, me duket, se edhe shishen e konjakut qe mbaj ne dore do ma thyeje vrazhdesia. Giselda hyn ne dhome pas thirrjes se tij, duket, se ishte urdheri i saj. I afrohet prane me kujdesin qe gjithmone e ka pase edhe me mua, e ia hell doren rreth qafes si te jete femija e tij. Ai mban vec nje kemishe ngjyre gri me jake, e ajo vec ne te brendshmet e saja e gati transparente e skam dyshim qe dhoma e tyre ka nje tjetër temperature, ndryshe nga oborri ku une po ngrij ne dritare tek pres nje tjetër levizje te me thyeje kujtimet e mia. Ngadale, ata afrohen krejt ngjit - ngjeshen bashke, e ajo buzeqesh teksa ai i thote dicka me

ze te vogel ne vesh. Sic ai i mbaron kerkesat, ajo i zbulon kofshet e bardha e mbetet vetem me bluzen e rozte e mbathjet e rozta komplet me bluzen, aq te holla sa gati as i duken nga kendveshtrimi im. Ngadale ia zberthen edhe atij kemishen, e ja tret siper kolltukut qe e ka ne mes te dhomes, aty ku para ca vitesh qe me duken si sot – bashke edhe flinim ndonjehere pas lojrave neper dysHEME. Ata te dy ne ritem, shkojne pas kemishes tij qe i rreshqet e derdhet mbi dysHEME, per tia zene vendin rende mbi kolltuk siper njeri-tjetrit. Giselda ia ve duart e buta mbi gjoksin e depiluar tashme komplet zbuluar e ngrihet siper tij, me koken qe e kerrus permby buzet e tij, nisin te puthen lehte jo per shume kohe, dhe ritmet e tyre shtohen e ajo ngjan sikur po kaleron, mbi mesin e burrit te ri ne skene qe mban xhinse te ngushta te kaubojta.

Ai e kap lehte e me kujdes nga beli, si te jete nje femije, ne plan ti zbertheje sutjenat gati transparente e ia drejton pamjen prej dritares ku dhe une po qendroj e strukem, duke i pare fytyren qe i shndrit si engjell, e syte qe i hap avash me mendjen larg, fort, per ti kryqezuar shikimet e saja te hutuara me shikimet e mia te deshperuara, permes xhamit te dritares qe fillon te zbutet nga pikat e nje shiu te lehte dhjetori. Ajo ndalet per nje cast, ndien ankth, trupi i pushon e levizjet i qetesohen, ndoshta kujton momentet tona te ngjashme qe sot po i perserit me dike tjetër, ndoshta kujton lotet qe na fillonin akoma pa mbaruar puthja, a ndoshta kujton tradhetite e mia, e lojerat e mia, kujton gjithcka cka une i kam bere e i kam marre, e kujton dhimbjet qe i kam lene, ndersa sutjenat e zberthyera prej kaubojsit i rresqasin avash poshte, e duart e tij te medha ia mbulojne gjinjte e fryre...

Ajo kthehet menjehere prej tij, me floket qe i valit si ne nje kercim valz, e ja rreshqet duart me kujdes pergjate muskujve te barkut deri pak poshte katrames se grinjte ku shkruan “DG”, per ta gjete ate, shokun e saj te ri, ne gadishmerine e plote te nje ushtari te bindur e te mire. E si te mos jete i bindur ai, kur ka kaq minuta poshte mollaqeve te fryra te Giseldes, kaq minuta duke u shtrenguar pas

gjijnjeve te saj te medhenje me majat e thepishura; e une rri e ndjek gjithcka nga pas xhamit ne frike per minutin pasues, duke fryre avull te nxehte ne xhamin e ftohte e transparent. Ajo rreshqet e bie ne toke, perballe tij, me shpine prej meje, duke me lene mundesine ti bej nje skan te plote kofsheve e mollageve rrumbullake qe i mbajne shtrenguar rripin e holle te tangave, e permes kembeve qe me kast i mban hapur per mua - arrij te shoh shokun e saj, kaubojsin, e gjinjte e Giseldes qe kullojne poshte e duart e bardha qe i zberthejne rripin e gjere. Ai del perjashta, i madh e i forte sic shoqes tij i pelqen, e ajo, qe eshte edhe shoqja ime, ngjan me nje vajze seksi ne shkolle te mesme qe po pergatitet per karaoke. Ajo, pasi e sodit pak me sy, qe ne te vertete nuk eshte se arrij ta shoh por di sa ashtu e bente edhe me mua gjithmone, e merr brenda te gjithin. I gjithë trupi i kercen, te gjitha gjymtyret i levizin si ti kete valuar gjaku se ajo e di mire si duhet te sillet ne keto momente qe per nje profesioniste si ajo, kerkojne vemendje e perpiqshmeri ne detaje. Dhe ska dyshim, qe ajo gjithmone i ka realizuar detajet me shume zotesi, mbaj mend, ne kohen e kohes tone, kur na mjaftonte nje takim i thjeshte ne taksine qe e percillte ate per ne kryeqytet e une, sic e shoqeroja deri atje, pak kilometra i mjaftonin asaj qe para se te nisej per ne shtepi - buzeqeshjet ne buze ti shoqeronin kremin e bardhe te nxehte qe i kullonte ne gushe e mjeker.

Sic e mbaron momentin e gjithcka behet gati per te shfryre ne zjarrin qe ajo nxjerr nga trupi i saj, kthehet prej meje qe po qendroj pa levize pas xhamit, e rreshqet lehte siper burrit te saj; gjithcka shkon ne vendin e vet, pervec buzeqeshjeve te saja te shkrira qe i leshon ne prekjet e saj te para - e se di nese ato po dalin per mua qe me ndjekin ne vetmine time si nje lypsar pas xhamit te akullt, a per burrin e saj qe me duar po i merr masat e kraherorit e shpines. Ai e mban lehte e me kujdes nga beli, nis ti tregojte ritmet qe ajo duhet te ndjekë e jo se ajo nuk i di, por se ata kane nje qellim tashme; tia nxjerrin fundin asaj qe po krijone my aty para syve te mi. Giselda nis te kerceje lart, me

ritme te pershpertuara. Sa bukur qe i duket trupi, me kofshet qe i gjesh bashke teksa duart i ka shtrire anash ne mbajteset e kolltukut duke i kerkuar shokut te saj ta shtrengoje fort e tia beje me fort teksa ajo bertet e cirret si e lidhur ne zinxhire... Gjithcka ia lexoj ne buze, fjalet qe thote e tingujt qe leshon e ndoshta edhe kenaqesine di tia numeroj aty, aq sa kemi qene bashke, gjithcka e saja eshte si e imja, e ska dyshim qe ajo po shkrihet ne kenaqesi, po tretet e pervec levizjeve te buzeve e konfirmon edhe me duar, qe shtrengon e shtrydh gjoksin e saj qe me duket cdo here e me i fryre. Here pas here, hap syte te sigurohet se jam aty, aty duke e vezhguar sa e kenaq dikush qe sjam une, e si une nuk dita te jem une, e une smundem me ta duroj kete situatë torture vecse te kthehem per tek taksia ime eshte e vetmja levizje qe mund te bej...

Sa mbyll deren e taksise, e shoh ate aty ne deren e shtepise saj, te zhveshur vecse me nje peshqir mbuluar, ne te ftohte e ngrice e shi te bute qe pikon si per te ftohur situaten... Ul xhamin poshte, dhe menjehere zeri i saj ma mbush kabinen e taksise. Po me therret, ndoshta ka dicka per te me thene. Ndoshta dicka per te me sqaruar, dicka per te me binde qe nuk eshte ashtu si duket, a ndoshta krejt per te ma thyer ate pak shpirt qe me mbeti pasi pa gjithcka... Vendos te zbres prape, te shkoj drejt saj, shpresa e marre sme eshte sose kurre per te e prape e di se gjithcka e saja do me bindi. Ecim me hap avash drejt njeri-tjetrit e takohemi prape aty, ne mes te rruges, tek dritarja e dhomes ndenjes nga ku permbrenda nuk shihet asgje tjeter vecse rremuja qe la aty, dhe shoku i saj qe po e pret akoma, me sy ne dritare e me gote ne dore... Rrime pak perballe, afer gati ngjitur... Shpirti me thote ta prek, tia hell peshqirin ne toke e duart drejt trupit e ti provoj egos e zemres time se prekjet e mia ajo akoma i mban mend. Por asgje nuk ndodh; duart e mia te ftohta nuk i japin asnje efekt mbi lekuren e bute te ngrohte e ajo vec ngre koken lart te me shohi syte...

- Besoj e kuptove dicka, Erik..., - me thote pa iu dridhe qerpiket,

ashtu sic nuk e kisha pare kurre.

- Po po, i them, - e kuptova sa u kenaqe. Ca tjeter? Hajde, hyr mrena e shko te ai.

- Po Erik, po shkoj. Po shkoj se aty e kam venin qysh se me xorre jasht vjet nka dit, tkujtohet? Mendoj se ta kisha borxh - dhe u likujdume...

Spo e njoh me... Nuk jane te sajat fjalet qe thote, dikush i ka bere dicka, se di kush, por dikush ja ka marre embelsine e bukurine, dikush ja ka marre miresine qe kjo pllaquritej e i paska lene vec vrer per mua e per kush-e-di ke tjeter, qe sditi ta donte per ate qe meritonte... I shoqeruar nga mendimet e egra te nje realiteti te shpifur qe pata, largohem nga rrethi i saj, nga shtepia e saj, nga lagja, nga rruga, per te mos u kthyer kurre me, e lutem ti kem dale edhe nga zemra gjithashtu, sic i dola nga oborri shtepise...

Tom Ford

22.05.2018



Lamtumire, jo gjithmone do te thote te shkosh.

- E di Erik, por nuk do jesh taman vetem. Ti je i ftuari im, crenyesi ka se nuk te njohin?

Ishte te djeshmen kjo bisede, te djeshmen e ditelindjes saj - klientes time te pare Danjelles dhe qe me fton te jem ne ate cfare ka pergatite per miqte e te ftuarit... Sepse ditelindja e saj eshte sot, sot qe zgjohem [per te dyten here ne jete] ne Hotel "Eminent" - ne zemer te Montenegros, pak konfuz nga mungesa e planeve por dhe i egzaltuar nga nje mundesi per te takuar Danjellen "jashte" pune. Sot eshte ditelindja e saj, e te djeshmen e vendosem te takohemi heret bashke, te pijme bashke kafen e mengjesit e te flasim per gjerat tona jashte website e ti japim nje mundesi te njihemi. Dhe ashtu, pasi rregulloj pak mjekren e parfumosem me deodorantin tim personal, i bej telefon per tu siguruar se po me pret ashtu si e vendosem nje nate me pare. Marr canten, celularin, dhuraten te paketuar sic e solla nga Shkodra dhe per pak minuta jam tek Cafe Prague, nje kafetari e vogel me muzike te lehte klasike kete mengjes dhe shume e ngrohte.

Mberrij i pari; jo vetem ngaqe e kam me afer por ngaqe edhe se eshte ajo femra - pjesa e bukur e embel dhe delikate e takimit. Edhe Daniella nuk vonon shume, me syzet e medha te zeza qe mban gjithmone neper foto e me buzeqeshjen e ndezur ne buzet e kuqe gjak, me pershendet "dobro jutro" nderkohe qe une ngrihem ne kembes ta perqafoj.

- Me fal... Ka shume qe ke ardhe?

- Kam pak, i them, smund te mungoja ne kete skene magjike tek te shoh tek vjen.

Buzeqeshim e puthemi ne faqe... Sa arome te mire qe mban neper trup e ne floke, i ka te shtrira e aq te gjata sa kur i leshon i mbulojne krejt shpinen e i prekin belin. Gjithmone me pelqen stili i saj, ka cdo dite dicka te re ne veshje e nje ngjyre re ne buze e ne kapake te syve por te njejtën arome e butesi ne lekure - si heren e fundit qe ishim bashke ne mes te shtepise se saj, jashte kontrollit e jashte rregullave,

jashte takimit tone profesional. Ulemi bashke ne tavolinen time, perballe njeri-tjetrit, tek shikohemi drejt ne sy. Kam mendime neper koke, kam ato mendimet e piseta bashke me shijen e saj te mjaltit neper buze.

- Si eshte vajza e ditelindjes?

- Ajo eshte kaq e lumtur dhe e gezuar sot Erik, me thote, pothuajse skam fjete aspak gjithë naten nga zilet e telefonatave dhe mesazheve..

E nderkohe qe nis me tregon si e filloi ditën, une e nderpres; “Por spaske marre asnje dhurate akoma, apo jo?”, dhe i nxjerr nga qesja nje buzekuq Tom Ford. “E di se nuk eshte buzekuqi qe ti perdor”, i them, “por e kam porosite per ty dhe e kam marre me poste, hehe. Simbolizon deshiren dhe perkujdesjen time per buzet e tua...” Ajo reagon me nje buzeqeshje prej femije, disi e mellengjyer, merr kutine e e vendos ne tavoline per te me liruar duart qe do mi shtrengoje me kujdes e me thote duke me pare ne sy, me dhembshuri, “kjo nuk duhet te zgjasi shume, Erik...”.

Dua ti them dicka, dua te reagoj disi, dua tia bej te qarte se nuk ka asgje te keqe mes nesh dhe se ne jemi thjeshte shoket me te mire, qe na lidh puna dhe perzemersia, por ne syte e saj nuk ka me zjarr si ne takimin tone te fundit - ka ftohtesi. Ka, vendosmeri... Mi leshon duart, me ledhaton faqen, “Ti je nje djale fantastik dhe punetor” - me thote. “Buzekuqin do e mbaj...”, dhe shkon...

Gjysem perqafimi

08.06.2018



Ndjenjat dhe lamtumirat shkojne bashke.

“Me prit ne barin qe ke perballe, vij tani te te marr”, i pergjigjem me SMS. Ajo ka ardhe ne Shkoder te me percjelli se javen tjeter do nisem per Itali; kam gjysem viti qe pres operacionin final e data eshte afruar, te shtunen e javes tjeter.

Natalia shkon brenda, tek Grand Hotel Europa, rehatohet ne nje tavoline ne cep te holl-it shume afer banakut e une nuk vonoj, ne kembe pergjate pedonales, e e gjej sic e prisja; te bukur, te pergatitur e te stolisur si para nje interviste per televizion. Ka ardhe vetem nga shteti fqinj, te me takoje e te me japi nje puthje te fatit a nje dhurate te sajën para se te nisem. Po qendron me shpine prej muri e sa hy brenda me shkojne syte tek ajo – per ta zene mat duke me vrojtuar ne nervat e saja. Ajo nuk nevrikoset kurre, ne fakt, nuk bertet as nuk irritohet – ajo thjesht ashtu ka natyren e saj per dike qe nuk e njeh, se egersia e saj e vertete eshte ne krevat – aty eshte territori i saj, aty e nxjerr flaken si nje kuceder e cmendurise dhe pasionit.

Ngrihet ne kembe e ma ben me dore duke menduar se se kam pare akoma. Si te mos e kem pare, pervecse eshte me e gjata ne te gjithë ata ca jane aty, eshte edhe me e bukura, me floket vale deti deri ne bel e vetullat e holla si dy hena ne qiellin e gjere te ballit te saj. Afrohem ngadale tek ajo, e pershendet ne gjuhen e saj sic I pelqen asaj e I vendos duart ne bel per ti puthe faqet. Ne fakt, me ka marre malli per te. Koha kalon shpejt e ne kemi muaj qe nuk shihemi, e takimet tona kane qene gjithmone disi, pergjysem, te paplotesuara ne mish a ne shpirt.

Ulem aty afer saj, edhe une me shpine prej murit, kapim duart, e qendrojmë ashtu per pak minuta.

– So, when you leaving?, me pyet, kur po niseshe?

– Te shtunen, I them. Do ik me autobus. Por nuk kemi dicka me interesante per te filluar bisedën?

– Une skam shume gjera, – me thote. Jeta ime eshte e njejta prej shume kohesh. Me thuaj ti, me ngacmon – ti qe te ndodh gjithcka sa

edhe I shkruan.

Nis fillimisht ti tregoj per punen, per levizjet qe po bejme se fundmi e per pergatitjet para operacionit se keto jane me te rendesishmet per kete periudhe. Ajo me sheh me embelsi, me fagen e mbeshtetur mbi grushte e floket qe I kullojne permby tavoline. E une e admiroj, duke I pare bukurine e stilin, duke kujtuar per nje moment si ajo nuk ka ndryshuar aspak per kaq vite qe njihemi por eshte prape aq sensuale dhe afshndjellese sa ditën e pare, e edhe me shume.

- Ke dicka ne ate canten?, e pyes si per te dale pak nga pozicioni qe jem e spo me le te perqendrohem dot. Dua te jem I kujdesshem, nuk dua te kete dicka me shume se nje kafe me nje shoqe te vjeter e nje perqafim te ngrohte perzemersie.
- S`te pritet? Do jemi ne shtepine tende me vone, - me thote, dhe kafshon pak buzën për të më lenë të kuptoj se ka një surprizë mesnate.
- Ka hotel edhe ketu ku jemi, I them, dhe I buzeqesh pak si në shaka.
- Seriozisht?!, - më kthehet, dhe merr atë pamjen që e bëjnë me mirë gjithmone, atë të egren, flakeruesen - të sajën.

Une i afrohem edhe pak më afër, I kap të dyja duart dhe duke e parë në sy, I them paqesisht;

- Jam në dicka reale, Natalia.
- Si vjet në Velipojë, Erik?, reagon më të qeshur duke më sjellë në mendje aventurat e cmendurite tona të para disa kohëve, që si budalla I shuajta e I ndezem serish më fort.
- Eshtë ndryshe këtu këtu, të lutem, nuk e kam mendjen askund...
- Ti je gjithmone plot surpriza, më thote, largon duart, dhe distancohet.

Kalojmë edhe disa minuta në atë tavoline; nuk flasim shumë, ajo më së mëtej tregon se çfarë mbante qesja e zeze që kishte në duar, vë ngrihem dhe dalim. Une e përqafoj dhe e falenderoj që erdhi, ajo vetëm më uron fat për operacionin që më pret pas çfarë dësh, dhe më le të presë dike që më tha se do vinte t`a merrte në atë orë.

Puthje lamtumire

05.07.2018



Dashuria e vertete kurre nuk thote lamtumire.

- Se di Erik, bela a ma mir me ik en Angli... Tres menen e merrem me noj pun tieter...

Neser do largohet ajo. Neser me date 6. Do kete nje tjeter familje, nje tjeter rreth shoqeror e nje tjeter pune ku shpresoj te punoje me pak... Do largohet per diku tjeter ku ben me ftohte, diku tjeter ku edhe pse eshte metropol do njohi me pak njerez, e qe ka edhe me pak fjale e merzi.

Nuk me pelqen aspak, nuk ndihem aspak mire nga vendimi i saj qe pavaresisht rrethanave, nuk e prisja ashtu... Behet fjale per Giselden, shoqen time te vogel qe e kam pase ne krah per gjithka ka ndodhe kam apo skam pase nevojte. E quaj te vogel, se gjithmone ashtu ka qene per mua, si femija im, sic kam qene une femija i saj duke i perdore fjalet per keshilla e preherin per te derdhe lote. Shpesh-here, e kam trajtuar pa te drejte, shpesh e kam bere te qaje, te deshperohet, te mos e doje veten per shkakun tim... Shpesh e kam shtyre, larguar, menjanuar, shpesh e kam nxjerre nga jeta ime e e kam terheqe prape kur i vinte koha, e ashtu ka bere edhe ajo... Por edhe kemi qene bashke gjithmone, kemi qene njesoj. Kemi pase te njejtat deshira, kemi ece e kemi qeshe fole e vepruar me fjalet e njeri-tjetrit, qellime, synime, veshtrime te perbashketa...

- A sdo me takosh pak perpara?

Zeri ka filluar te me dridhet vetem nga mendimet se nje dite do jem pa te, se ajo do jete e dikuj tjeter e per mua sdo kete asnje minut ne dispozicion.

- Normall si do t'takoj Erik. A ke qief me ardh me m'perciell me Natalien?

E ka fjalen per Natalian, shoqen tone te perbashket prej me shume se tete vite. Natalia eshte ndryshe nga ne; ajo eshte e pavarur, moskokecarese, shpeshhehere e vrazhde dhe e eger se jeta e ka rrite te tille - nuk pranon te humbe asgje cka eshte e saja a cka do qe ta kete.

- Oh, pse me Natalian? Ku po shkon ajo?
- Haha, askun, por me mua der n'aeroport. Ka makinen ajo e spo ti napim asni lek, haha.

Sot eshte vone ne mbremje e koha sme mjafton per asgje, por te nesermen nistem heret ne mengjes e ne 7 pa ca minuta jam poshte shtepine se saj. Zbret shkallet e vjen me pershendet, me perqafon, dhe me merr te pijme kafen lart bashke nderkohe qe do presim edhe Natalian.

- Kafe?!, me pyet si kamariere.
- Ti ke nje ekspres ne shtepi?, - i pergjigjem me habi...
- Neee! Bosnjakice skuvaju tursku kafu, - me sqaron me buzeqeshje, duke me thene se boshnjaket bejne vetem kafe turke, thua se e kam per here te pare nje boshnjake.

Jo vetem qe se kam per here te pare nje boshnjake, por madje as kafen e duarve te saja se kam per here te pare. E kam provuar disa here, i ben te mira, si gjithcka tjeter qe bejne duart e saj. E veshtroj me kujdes qe nga momenti i pare kur fillon te helli sheqerin, qe as nuk me pyet ne e dua - se ajo e di mire se une kafet turke i pi vetem me nje gjysem luge sheqeri; kemi pire shume bashke, qe ne shkolle, sa ne shtepine time e sa ne te sajen e ajo mban mend ne menyre perfekte cdo detaj qe nga hellja e hapave te mi te pare..., drejt saj...

Giselda duket kaq e bukur sot, aty tek bufeja, me shpine prej meje, me floket e shtrire per se gjati deri ne kurriz e format perfekte ne trup... Ajo e bukur eshte gjithmone, por ndoshta nga efekti i largimit te saj - po me duket ndryshe, po fillon te me marri malli akoma pa u nise e e di me siguri sa shume do ju mungoje syve bukuria qe po shohin sot.

Sic i pjek kafet, vjen ngadale si nusët e reja kur ua sherbejne miqve qe vijne per vizite, bashke me nje teke Amaro se e di qe e pelqej shume - na sherben ne tavoline, dhe ulet paqesisht aty buze meje.

Nuk nxjerr asnje fjale se ka frike se do merzitem, do nervozohem a do i bertas per vendimin e saj, edhe pse e di mire se une do beja me shume per te, si ajo per mua. E mbase eshte me mire per te te filloje dicka te re, te lere pas gjithcka i ka shkaktuar trishtim e te shohi per veten e qetesine saj, per shendetin e saj, per punen e karrieren e gjithcka tjeter... Duke menduar per te e per te ardhmen qe e pret atje, prej ne vajze te embel te sukseshme qe beri gjithcka per ata qe i deshi, me rreshqet nje buzeqeshje e pafajshme ne fytyre teksa sigurohem ne vetvete se do ja dali me siguri. Ajo me lexon, me kupton, eshte e bindur se do jem krenar per te e e ndien se po e ndiej se filloi te me marri malli qe tani, fytyra i buzeqesh e afrohet te me thote dicka por une e nderpres "kur do nisesh?"...

Qetesi... Buza nis te me dridhet nga fjala qe nxorra e asaj edhe me fort; ajo perpelit qerpiket e gjate si shtiza e e kthen shikimin nga dritarja te mos ia ve re pikat a lotit qe nisen ti vijezone faqet e fryra por te shohim bashke te dy shiun qe ka filluar te kercasi neper xhama... Afrohem pas shpines se saj, i hell krahët rreth trupit e e mbeshtjell e bej te vogel ne gjirin tim, duke i puthe e nuhate floket e qafen aq embel sa pa i shtuar asnje fjale - ajo e kupton mire se une s'do jem me i njejt pa te.

"Erik...", me lutet, duke me vene gishtin tregues permby buze sic kthehet prej meje e nis te me fshije lotet qe paskan filluar te me rrjedhin, e me merr duart e mia me te sajat - kaq te buta e te vogla, e i mbeshtet tek gusha... Eshte e ngrohte, e embel e e brishte; nis te me puthi, te dridhet e te vazhdoje te me puthi ashtu me syte akoma te perlotur... "Te dua Erik, te dua shum" peshperit neper buze duke ferkuar faqet me gishtat e mi te ftohte; e fillon t'i ngrohi neper buzet e saja te qullta qe shkelqejne ne zjarr e dridhen...

- Nuk kam per t'ik kshtu..., - peshperin neper buze nderkohe qe shihemi ne sy plot mall e etje, e fryma gati po i merret.
- Keshtu? Keshtu si?!, e pyes paqesisht duke i preke gushen...

- Kshtu pa ty, me sqaron me zerin qe i ngrihet pakez e merr zemer, - pa ty e pa dashnin tane en mua, mrena mejet...

Dhe me hidhet ne qafe e me shtrengon si nje femije, me perqafon fort si per te me marre frymen, aq sa m'i degjon te rrahurat e cmendura te zemres time qe i shkojne deri ne kraharor te saj, mbushet prape ne lote, gjemon, dridhet, buzet i ftohen e i behen akull - taman per ti ngrohe ne te miat... Dhe sic e prisja; me puth! Me puth fort! Me puth duke me kape nga floket, qafa, duke me shtrenguar sa mundet me deshire per tu bere nje... Me puth e harron gjithcka, fjalet e zotimet e saja, harron se nuk eshte e imja dhe ska per te qene kurre me. Me puth si per heren e saj te pare, me puth si per heren e saj te fundit, me puth me thith te me shkrije te me beje leng te me pije te me kete brenda trupit te saj pergjithmone... Eshte nje ndjenje e terbuar, qe fillon thelle ne shpirterat tane e misherohet ne lekuren tone me nxehtesine e eger qe na perfshin trupat. Mbeshtetemi lehte tek kolltuku, duke shijuar ne kenaqesi buzet e njeri-tjetrit, dhe papritur... Tak-tak! Eshte Natalia, Natalia qe e dinim se do vinte... Natalia qe, desh na kapi...

- Gisellda! Da li ste spremni, josh?

Ajo ka disa minuta qe i bie deres nderkohe qe ne patem humbe ne puthjet e jetes tone, ne shtrengime te forta gati ne te marre te frymes. Eshte e nervozuar, tani, ska faj - po pyet Giselden nese eshte bere gati akoma, se duket se jene vone...

- Da, smiri se, u nekoliko..., - reagon shpejt ne vrull Giselda, duke i thene se eshte gati ne pak minuta.

E duke i kerkuar te qetesoje nervat, dhe largohet per ne dhomen tjeter, ndoshta te veshi dicka te re a te marri canten; se di as nese e ka bere gati - qekur erdha ne shtepine e saj, ishim kaq te ngarkuar e sbeme asgje tjeter vec ndame ndjenja e pasion.

Natalia vjen prane meje, duke me pare ne sy, me provokimet e saja - kaq epshtndjellese, me ve doren ne fytyre e me prek pak buzet e

komenton;

- Hmh! Your lips so red, Erik [te jane skuqe buzet]. A je mire?

- Eshte dimer zemer, nga te ftohtit ndoshta...

- A nuk te lashe te ngroheshe?, me pyet pa shaka, ftohte si moti perjashta,

dhe une nuk e kam ne gjuhe pergjigjen, kete here, nuk di me as ca ti them. Ose e di por nuk dua. Nuk dua se ajo eshte ajo, ajo qe ka qene gjithmone aty - te me ngreje moralin e egon time burrerore sa here qe jam ndier i dobet a i rene nga jeta a nga e bukura e saj - femrat. E eshte ajo qe pa vene kushte kurre, vec me ka zbukuruar.

- You are such a player, Erik [Ti luan shume. Mendon se se kam vene re?] me pyet. - You think i don't know?

- You think i ever lied to you? [Mendon se te kam genjyer ndonjehere? Ti ke qene gjithmone aty, gjithmone e ke dite gjithcka...] You've always been there, always knew it all...

- And always loved it all! [Dhe gjithmone e kam adhuruar gjithcka!] Asshole!, - me bertet.

... dhe me shtrengon pak buzet e mija, me gishtat e saj te holle, e per nje moment i coj syte ne buzet e saja sot ngjyre trendafil qe po i dridhen pak nga qejfi e qerpiket aspak nga frika, dhe, Giselda kthehet ne dhome. Oh, sa e bukur duket; nuk e di ne po shkon te fluturoje a po shkon per vrap, me kostumin sportiv e me athlete te bardha Rebook, nje cante te vogel ne dore ku me siguri ka tualetin e mjete tjera te castit e nje tjetër cante pak me te madhe ne shpine. Ashtu, na konfirmon se eshte gati e mbetet vec t'a ndihmojme me cantat e te zbresim bashke tek makina Natalias, poshte afer rruges.

Oh Zot, Natalia eshte nga femrat me me klas qe njoh; edhe nga si ka dale sot, qe nga palltoja e zeze prej lekures me cizmet me taka te larta e deri tek makina saj e kuqe si gjaku - Mazda CX-3 e vitit 2016, qe sot do e mbaje thjesht si nje taksi ne sherbim te shoqes saj te zemres. Sepse vertete qe jane shoqe zemre, e kete ja kane treguar njera-tjetres qe prej nje dekade kur isha deshmitar - dhe shkak i

njohjes se tyre qe do kthehej ne nje shoqeri prej dy mikeve rivale.

Natalia vjen me pas, se une e Giselda perfituam tek e gjetem makinën te hapur, e zume dy vendet e pasme, kurse ajo vetem ze vendin e saj – ate te shoferit, ndez kasetofonin, e nisemi pakez te heshtur te tre. Gjate rruges, pijme nje kafe ne “Elit Restoran” e per 10 minuta jemi ne Delta City – ku do ndalemi bashke te tre dhe do kerkojme per gati nje ore te gjejme nje byrskyl te holle serm bashke me nje varese intime me tre zemra – taman, dhurate e jona. Vrapojme serish, zeme vendet tona serish, e nisemi per ne Podgorica Airport, nga ku do jete edhe takimi fundit me Giselden.

Mberrijme pak me heret se kishim frike; kemi mjaftueshem kohe per te pire dicka te ngrohte me Giselden para se sporteli te mbydhet, nderkohe qe edhe Natalia do thithi nje cigare perjashta e do vije me vone... Eshte nje bar i madh, por ska shume njerez aty; hyjme brenda e Giselda ze nje vend afer deres ndersa une shkoj te marr dy caj te ngrohte kamomil per ne te dy; kam qejf ti sherbej sot, sot qe mbase eshte mundesia ime e fundit per ti sherbyer, sic e ka bere gjithmone ajo me mua. Marr filxhanet e medhenj tek banaku, e tek afrohem, ve re se eshte ngrire me syte e koken perjashta ne natyren e qete e njerezit e paket qe levizin. Ndoshta ajo ka humbe ne mendime, ne ato mendime qe i kam edhe une neper koke sot – per kohen tone bashke qe e shfityezuam kaq keq kur kaq shume e deshëm kaq mire. Ajo ka mbeshtete koken mbi grushte, floket i derdhen mbi tavoline e buzet e varura poshte, me syte e qullesht, me ka kaq afer por sme sheh dot. i ve doren ne shenje e i tregoj se i solla cajn – por i ka interesi i gjithckaje. “Dalim jashte?!”, me pyet.

– Nuk ndihesh mire Gis? Ca ke?

– Oh, sdi, – me thote, e nis te me shpjegoje teksa une ulem e ze vendin tim perballe saj, me tavolinen e ngushte ne mes. – Nuk nihem mir Erik, se kupton se per pak or e vet kam me i perkit ni jets tjieter?

– Ka me shku gjithcka mire zemer, i premtuj duke i buzeqeshe e duke i preke duart e ftohta. – Po fillon gjithcka nga fillimi dhe a se ke dashe

gjithmon' kte?

- Jo, se kam dasht. Mkan mjaftua kto si kam pas, po ti kisha pas.

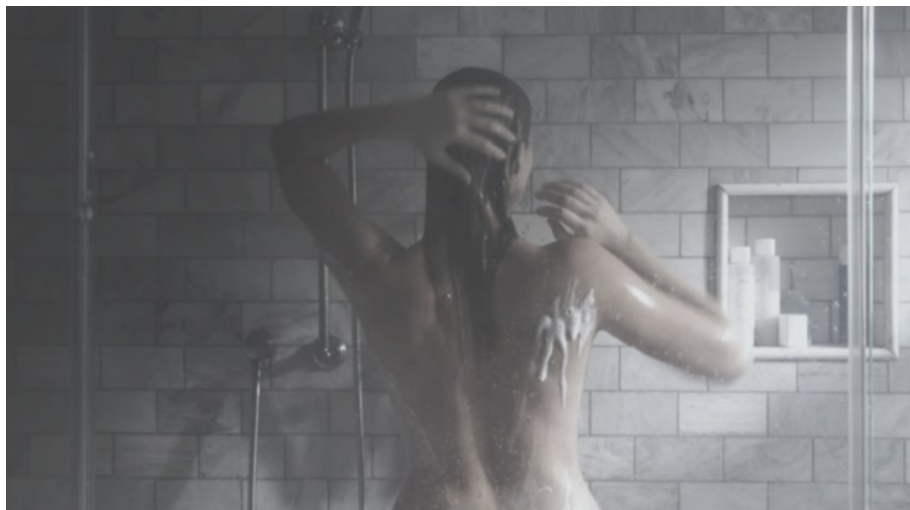
Ajo kthen koken edhe nje here perjashta, sheh shoqen tone se eshte akoma aty ne dere me cigaret e saja vecse me shpine prej nesh. Dhe ngrihet nga tavolina, niset per ne cep te barit, aty ku ngjan me nje skute, duke me marre me vete per dore, e kthehet me shpine nga muri, disi, sikur po do te fshihet. "Vet smund iki pa ty", me thote, dhe mbeshtet duart ne gjoksin tim. Duart i dridhen, e i dridhen edhe qerpiket, i dridhet krejt trupi e jo nga te ftohtit, por nga frika e ndarjes e e te qenit larg, frike qe e kemi pase gjithmone ne zemer sa here problemet jane perpjeke te na hyjne ne mes. Une vec e dua me fort ashtu, me syte e perlotur qe vec i ndjedhin dashuri. Ia largoj duart nga gjoksi, ia mbaj poshte shtrenguar duke e dorezuar e ajo mbyll lehte syte, qetesohet, merr fryme paqesisht ne pritje te puthjes time, ne pritje te puthjes qe pasioni nuk i eshte shuar akoma qe nga mengjesi ne shtepine e saj. Ajo me njeh mire, i di delikatesite e mia; gjithmone me ka perdore duke perdore pafajesine e saj e keshtu edhe sot, per te dyten here, me dorezon - me detyren te bie ne buzet e saja te fryra qe duan te ma marrin frymen sa i prek. Shtrengohemi fort ne krahe, duam te mos mbaroje kurre ai moment qe po puthemi e thithemi si heren tone te pare.

- Giselda!?, eshte Natalia. Serish Natalia, qe i therret asaj, e qe shkaterron gjithcka. - Blagajna, upravo otvorio [Sporteli sa eshte hape].

Giselda nuk thote asgje, largohet me vrap prej meje dhe shpejt gjendet jashte, ne dere, duke na lene mua e Natalian ne kembe, duke pare njeri-tjetrin me shume fjale ne mendje qe spo i themi dot, akoma.

Pergjim i deshtuar

12.09.2018



Deshira, te djeg me shume se posedimi.

Kjo ka qene nje dite vertete e mire; nje website e shitur dhe nje kontrate e re per dy projekte te tjera eshte nje rezultat i mjaftueshem per ta quajte nje dite te suksesshme per nje freelancer web. Ora shenon dy pa nje cerek, mesnata ka kaluar e une sapo mberrij ne shtepi per ta gjete dhomen ne akull nga temperaturat e ftohta qe kane mbuluar krejt ballkanin gjate kesaj jave. Le celularin ne karikim te priza ne cep te dhomes e sic e le edhe pallton ne varese, kercej mbi krevat ashtu, me rrobe e me kepuce, sikur sjam shtrire qe prej Janarit tjeter. Po sigurisht, gjumi sdo me marri akoma pa kaluar nje sy nga emailet e punes se kam qene gjithje ditene ne levizje e e rrembej shpejt tabletin qe kam aty siper komodines, ngaqë aty e le se, nuk eshte se e perdor shpesh - vec nga krevati. Jane mbi 15 emaile, me se shumti sherbime qe po vijne ne te skaduar e duhen paguar prape, nje njoftim ditelindjeje, dhe nja tre njoftime e sugjerime shoqerish te reja nga rrjetet sociale por ajo cka me bie me se forti ne sy eshte emri i Danielese; me ka pranuar ta ndjek ne Instagram dhe ne fakt nuk e kujtoj kur ia paskam bere as kerkesen se ne qeme ndare komplet pas kerkeses se saj por ndoshta, ne nje tjeter nate si kjo e sontmja qe gjume nuk kam e truri nis te shetise ne kujtime, jashte kontrollit, mund tia kem bere nje kerkese.

Daniella eshte, domethene ka qene, klientja ime e pare qekur vendosa te punoj freelance para ca vitesh dhe ajo mbetet akoma me specialja, sigurisht, pervec kujtimeve te bukura qe paten filluar ti thyejne kufinjte e profesionalizmit por edhe per shkak te hijeshise saj, te aromes se mire qe mbante ne floket e shtrira deri ne bel e trupin e gjate elegant qe per mua - padyshim, meriton Miss Globin. Pasi me kujtohet takimi jone i fundit kur gjerat nuk shkuan sic prisja une por fatkeqesisht sic duhej per te dy, jo pa qellim gishti me shkon tek linku i profilit saj qe ngarkohet e hapet shpejt ne tabletin tim Lenovo dhe, oh, wow, cfare habie, cfare bukurie, sa me paska marre malliti llastroj syte me te. Se di a jam une apo ajo por ska dyshim qe ajo mban akoma sharmin, e te njeften ngjyre te erret ne syte e mellenj si vajzat

ne Anime, por floket e shtrindshem te kthyer kacurela e buzëqeshja që i lulezon në gjithë trupin e saj por shumë ralle e si për provokim i shpeton nga buzët e kuqe, vecse i japin akoma me shumë bukuri, krenari, vetbesim, e deshire për t'u afruar – atyre që e shohin nga larg, si mua.

Ashtu, me kuriozitet të madh për jetën e saj e lukun, me mall për emocionet e bisedat e ankthin kur matesha ta puthë e frigohesha në si do shkojë kjo për në a nëse jo për në – për mua që mbase po jam i dobët për saj, vazhdoj të shetis në larmishmerinë e fotove të saj në Instagram. Ka plot foto, foto gjate stilimeve, foto gjate party-ve, foto në universitet, tek puna, tek shtëpia, tek pishina, tek plazhi, me shoket, me shoqet, me pozat, modelet, sfilatat, një univers fotosh shumëngjyreshe që sikur vazejnë në detin e pastër të profilit të saj deri tek fotot me të fundit në kohë, me siguri në përgatitje për nesër, me floket e gjata jo si kur une ia ledhatoja për t'i zbuluar qafen e holle por kacurela, kacurela të gjata të shndritshme që i derdhen përmbi supë si një ujëvare nën dritën e hënës. Provoj t'i shkruaj mesazh, të ngjajë gjithçka e pafajshme dhe jo dashakeqë duke e komplementuar për lukun e ri e si kot duke e pyet kush fshihet pas kesaj me ngacmim, por ajo më përgjigjet pa vonuar duke më sqaruar se nesër ka një festë ku po mendon të jetë atje më ftesë, me lukun e saj të ri e ndoshta edhe me partnerin e saj tashmë. Nuk e zgjasim më bisedën, ajo ka punë për të bërë sonte se për mësditë do jetë atje e edhe une duhet të fle, të pakten dy orë, se në mëngjes do nisem sa më herët se sdua të humb serish rastin pasi ajo as nuk më pret – e sic e lexoj mesazhin e saj të fundit “ljaku noc”, marr celularin nga cepi i dhomes ku e kam lënë në karikim e i shkruaj Ritit, mikut tim që e përdor gjithmonë si taksi, e i kërkoj të më përcjelli atje, tek festa e saj, gjate drekes.

Mëngjesi duket se vjen shpejt, se kanë kaluar vetëm dy orë që mua më shumë më ngjajnë me 5 minuta, e zgjohem nga zilha e forte e celularit që e kam afruar aty sipër jastekut nga frika se sdo më zgjojë

dot prej larg. Eshte vetem gjashte e nje gjysem ore dhe duket se Riti e ka nje problem urgjence sa spo dorezohet akoma pas tre thirrjeve te humbura. i pergjigjem, me sy te mbyllur e ze te trashe si nga shpella, e ai me njofton se ne dreke ska mundesi sic doja une, por tani, domethene pas gjysem ore, ai do shkoje ne aeroport se ashtu sec kishte nje pune te tijen e sme jep tjeter opsion. Ne fakt behem gati shpejt se, thuajse gati jam gjithmone - marr celularin, borsetin, pallton e zeze te gjate deri mbi gju e syzet e zeza qe si heq kurre, e nisem me te me vrap, pa u pare mire as ne pasqyre.

Eshte heret, Podgorica arrihet shume shpejt nga Shkodra ne autostraden e re qe ka perfunduar nga Mali i Zi e edhe pse duhen tre ore te tjera per eventin e saj - une jam aty, ne qytetin e saj, ku ne fakt mbaj kujtime te bukura e me ngjyra ylberike qekur shoqeria e njohjet e mia te punes kane filluar te miksohen ne kultura e ne gjuhe te ndryshme. Celulari me ka dale nga mbulimi dhe po mendoj ti shkruaj dicka ne roaming, po pse ta prish surprizen? Me mire te shkoj ne shtepine e saj - e mbaj mend qe nga hera e fundit kur isha, e ta takoj atje, e ndoshta pas nje bisede te mire prej dy miqve, te organizojme bashke pjesen tjeter te dites, me ndonje pije e ndonje meze qe shoqeron pijen. Pastaj, me SMS mund me refuzoje prape si heren e fundit, por jo kur ti shkoj ne oborr. Se cdo beje atehere, do therrasi policine? Duket se edhe Riti, shoku im shofer, e mban mend paster rrugen ku me solli heren e fundit por jo deri tek shtepia e saj se atje me pat' cuar vete ajo, por une e kujtoj gjithcka si ne lapses, e shpejt jemi ne zonen e saj pa humbe asnje sekonde jo ne kafe por as ne trafik. "Mos me prit" - i them atij sapo mberrijme, e i jap ca euro per rrugen e per nje birre, nderkohe qe une nisem nga shtepia e saj, e sic e gjej porten e oborrit te mbyllur pa celes, kapercej aty e ngjitem lart ne katin e siper ku patem ndenje bashke heren e fundit, pikerisht aty, ku i pat' rreshqite gota nga dora e qe bere copash ne dysHEME.

Dera eshte gjysem e hapur e nga aty, duket korridori i gjate e dhoma e ndenjes ne kend nga ku ajo del aspak e shqetesuar por me qetesine

e vetmise ne terrenin e saj. Une e spiunoj ate e gjithcka te saj me shume vemendje, me qejf e me fokus te mall ne delikatesen e sakesine e saj ne levizje e ne hapa e me shume kujdes per te pare si ajo i drejtohet dhomes se gjumit per te mbaruar gjithcka, se di cka, ne pese minuta, e per tu kthyer serish pergjate korridorit e zhveshur pervec nje peshqiri te bardhe rreth trupit me te caren qe i nxjerr komplet njerren kembe nga rrenxa kofshes, kur hell gjurmet pa bere aspak zhurme. Kalon ne gjysmen tjeter e shkon ne fund te korridorit te mall, e une smund ta ndjek me me sy se ma pengon kendi por qofte edhe gabim, hy brenda pa bere zhurme e nisem drejt cepit per ku ajo mu arratis nga pergjimet, fundja, edhe po me zbuloi – ishte gjithcka vec nje aksident dhe, do kthehem prapa. Ec avash ne gjurmet e saja, permes aromes se mire qe ka lene ne ajer neper korridor, e kaloj ne kendin tjeter te korridorit ku duhet te jete ajo. Peshqiri i saj qe i mbulonte ijet eshte ne dysHEME tashme, afer deres se tualetit, e une afrohem shpejt ta ze ne fragrance por per pak me ka shpetuar per te dyten here – eshte mbylle brenda xhamave gati transparent te dushit, e uji i ngrohete sa ka filluar te beje pak avull. Ajo me qetesi merr shampon Dove qe e ka afer e nis ta derdhi permbi trup, pastaj nis te ferkoje me kujdes lekuren qe i shkelqen aty brenda ne kub, me shampon qe vazhdon ta shperndaje pa kursim. Duket kaq e persosur, ajo dhe skena; detajet nuk kuptohen mire ne xhamat e tymosur por ato i ploteson komplet imagjinata ime e perveluar per te sa here qe duart i rreshqasin permbi lekuren e paster te ndezur jo vetem nga uji i ngrohete por nga zjarri qe ajo mban per brenda. Shkuma i kullon ngadale nga qafa e pergjate shpines e tashme eshte kthyer me kurriz prej meje e vazhdoj ta ndjek pa shume shqetsim... Ngadale mbeshtetet ne xhamin gjysem-transparent te dushit duke me dhene mundesine ti shoh komplet mollaqet e saja te fryra qe me ngjajne me dy tulumbace kur i mbeshtet nga pas, ne xhamin e nxehte... Ngjan me nje skene filmi erotik ajo cka po testifoj, por ajo as e ka ne mendje se une jam pas saj duke studiuar kujdesin qe ajo i jep trupit te vet me ferkime me duart e buta; ajo i dashuron format e bukurine e saj e kjo

eshte dicka qe mua gjithmone me ndez. Vazhdoj ta ndjek nga pas, permes kofsheve cilindrike ngjit poshte te cares te mollaqeve te fryra, e i zbuloj gishtat e holle qe me ferkime po pergatisin terrenin - per ti lene radhe dores tjeter me sfungjerin e bute ngjyre roze plot me shkume qe e mban me kujdes e e ferkon lehte... Por duket se sfungjeri nuk do jete aty per gjate, dhe uji i shoshes qe po e mban shenjuar ne te caren a saj ngjyre roze vec ja shton ne shume deshiren per dicka me te ndjeshme e qe e deshiron aq shume sa ajo ate. E ashtu, pa e dite qe syte e mi te zgurdudhuan spo humbin asnje milimeter ne cka po ndodh, nis nje set ferkime perfekte ne sinkron, mes kofsheve te saja te fryra e i shoqeron me ferkimet e ujit te ngrohte qe derdhet lehte nga shosha. Pas pak, mbeshtet e i shtrydh me fort mollaqet pas xhamit, duke ma pastruar vizionin a duke me ftuar epshet e mia te bashkohen me te sajat aty brenda nen uje, por ajo eshte mjaftueshem hyjnore aty, ashtu vetem - pa mua, por me duart e saja artiste te cilat po i kenaqin trupin me ferkime qe fillojne lehte ne qafe e ne gjinje e i marrin zjarr mes kembeve. Per nje cast ndalon, kthehet ne anen tjeter perballe meje por me xhamin e dushit mes nesh e ajo akoma sme sheh, por edhe nese po, mendjen e ka tashme tek shampoja qe e shtrydh prape ne duar e vazhdon ferkimet e saja qe sikur ajo i ka zbuluar e para. Avulli brenda dushit fillon e valohet, pamja behet krejt e paqarte per mua por deshira per te ndjeke ngjarjen eshte jashtezakonisht e malle sa pavaresisht cdo rreziku, nisem drejt saj, permes korridorit te gjere. Dua ta ze aty, ti hap deren e dushit e te rrasem brenda, qofte edhe me force, tia mbyll gojen me njerin dore e me tjetren ta masturboj shpejt tia nxjerr aq djerse sa uji qe ka harxhuar ne dush. Pastaj ta mberthej nga prapa, me faqe prej murit, duke e mbajte nga krahet e me gjinjte qe i tunden nga trysnia e levizjeve tona, ta palloj fort mes kembeve te gjata, here duke e mbajte nga krahet e here nga floket, e here duke i rrahe me shuplaka bythet rrumbullake qe filloj tia skuq... E ne mendime te pafundme te shthurura, nisem drejt dushit por sa jam afer saj, degjoj se si presioni i ujit bie e per pak ajo hap edhe deren e dushit e e

nxjerr njerën kembe perjashta... Gjithcka ndodh shpejt por mua me vjen ngadale, ngadale se cdo levizje e saja me sjell kujtime e ide të shfrenuara të dëshiruara të përealizuara.

Sa keq për mua – kisha shprehur e dëshirë se do arrija brenda dushit a brenda saj a se skena do zgjaste përgjithmone; se une e dashuroj atë femer që e dashuron veten, momentin, kënaqësinë... Se kjo është edhe cilesia e saj me e mirë që mua më la kurre ta shoh vetë si një kliente, por edhe si një pikë frymëzimi për gjëra të bukura; aftësitë e saja për qëndrime gjithmone fitimtare ndaj gjithçkaje që i vjen rrrotull e jo vetëm... Ajo nis të dalë ngadale nga kutia e dushit e une kundër dëshirës time me duhet të ik, të zhdukem prej aty. Nuk jam një hajdut, ndoshta vetëm zemrën do ja rrembeja po të mundja por sdua të vjell asgjë tjetër në shtëpi e me mirë ajo të mos më shohi aty, në atë situatë, sigurisht, sdo lumturohet fort, besoj. Hell një sy nëpër korridor dhe ska asnjë vend ku mund të fus koken përveç derës nga ku hyra, matane në anën tjetër të korridorit, njëzet hapa më tej. Nisem me nxitim pa zhurmë por ajo është shpejt në derë e nuk i shpëtova dot. “Hej”, bertet nga pas shpines time, ca metra më larg, e une kam frikë edhe të kthehem. “Ko je ti?”, thërret e pyet kush jam. “Ca ben në shtëpi time?”. Une shtangem! Sdi cte bëj, sigurisht ajo nuk do e besojë se une po vjell aty po ca tjetër po bëj? Është një moment kaq i turpshëm për mua, se di, të vrapoj a të kthehem, të dal përjashta po ku të shkoj? Stopohem aty në kembe si ushtar, për pak, e kthehem prej zerit të trembur që më goxhdoi. Daniella ka dalë prej dushit, qëndron në frikë matane e po prishte që une të tregoj fytyrën... Floket i derdhen i kullojnë si ujëvare mbi supet e gjoksit e zhveshur e ajo mbulon majat e gjinjve me njerën dorë e dora tjetër shtrengohet mes këmbëve për të fshehur në frikë e turp gjithcka që ajo nuk pret ta kem si për qëllim. “Erik”!? Më pyet më habi. “Cben brenda shtëpi time në këtë mënyrë?”. – i came to see you, i përgjigjem sinqerisht. Erdha të të shoh. – Desha të di ca për klientin time.

Ajo zgjat doren, rremben nje peshqir, e hell mbi supe e mbeshtjellet e afrohet prane meje:

- What's the matter, Erik, si eshte puna?

E di se e tremba, ska faj, kjo ka qene menyra me e keqe qe hy ne shtepine e dikujt dhe pavaresisht se nuk u pendova per asgje, me duhet te shfajesohe.

- i came to see you, i them prape. Erdha te te shoh se spo mund duroja me.

Ajo buzeqesh lehte ne buze, buzeqesh pak me shume ne sy, ndoshta nuk i ben pershtypje asgje se eshte mesuar me fansa e adhures por ndoshta po i pelqen gjesti im dhe sic me ofron doren te me pershendesi e nis te me thote dicka, une ja kaloj doren pas belit tim e i hidhem siper gojes. Por ajo me reflekset e nje mundesje me shmang, e buzet e mia i perfundojne ne faqe afer veshit, vetem aty.!

- Me duket se sme ke kuptuar, Erik, me thote duke e trete buzeqeshjen, buzeqeshjen qe sigurisht nuk ishte nga buzeqeshjet e saja me te mira, se ajo e di mire se une si kam marre ato mesime, se nuk jam ai qe marr mesime kur behet fjale per te ike larg dikujt qe e do per afer. Nderkohe, me tregon edhe se ka plane te tjera per sot e se i duhet te behet gadi te shkoje e se mua, gjithashtu, me duhet te behem gadi te shkoj ta le ne jeten e saj e ne planet e saja.

- Me duket se as ti sme ke kuptuar Daniella. i don't work for free [nuk punoj falas]!

- A nuk e more pagesen heren tjeter?!

- A nuk ishte paradhenia?!

- Ti dja. - dhe une e puth!

Heshtje! Ajo nuk thote asgje. Nuk them as une, por vec e shoh ne sy e ajo syte i drejton nga dera. Sic e shoh se asgje spo ngroh me mes nesh, pasi kam qendruar ashtu i ngrire per nje minut e pasi sigurohem se ajo spo rikuperon dicka, nisem te dal nga korridori pa i thene asnje fjale, por me turp e ne deshtim nga refuzimi i saj me i keq se shuplaka.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N